

Khổ Đau

Đoàn Khôi msc

Trong Tuần Thánh nói về chuyện khổ đau có lẽ cũng không có gì xa lạ. “Một” trong những trung tâm điểm của Tuần Thánh là sự đau khổ của con người, thể hiện rõ ràng nhất qua cuộc khổ nạn của Đức Giê-su. Đường lên đồi Can-vê có máu và những giọt nước mắt. Bên cạnh đó, đau khổ còn được thể hiện qua nhiều hình ảnh khác nhau: Cái đau khổ của những người phụ nữ đi theo Chúa Giê-su; cái đau khổ của Phê-rô chối thầy, của các môn đệ hoảng hốt mà bỏ trốn vì mất thầy, cái đau khổ của Giu-đa bán thầy bằng ba mươi đồng bạc.

Tôi nói đau khổ là “một” trong những trung tâm điểm của Tuần Thánh không phải là vô cớ. Đau khổ chỉ là “một” trong những điểm nhấn mà thôi chứ không phải duy nhất. Một điểm nhấn có khi quan trọng hơn cả khổ đau trong Tuần Thánh này là mầu nhiệm Phục Sinh. Thế nhưng, không có khổ giá thì mầu nhiệm Phục Sinh chưa chắc đã hoàn thành trong nghĩa trọn vẹn. Nói đến đời sống con người mà không chạm đến khổ đau thì có lẽ cuộc sống ấy chưa hoàn chỉnh.

Các tôn giáo và các hệ tư tưởng lớn trên thế giới, nếu muốn tồn tại và hữu ích cho con người, thì phải đối mặt với thực tế của đau khổ. Một điều đặc biệt trong Ki-tô giáo đó là: đau khổ không là tiếng nói định mệnh cuối cùng cho đời sống con người; Phục Sinh mới là tiếng nói tận cùng, một tiếng nói không phải của con người nhưng mà là của Thiên Chúa, là niềm tin và hy vọng của mỗi người chúng ta trên hành trình bước qua khổ đau và sự chết.

Con người ta có khi đau vì quá khổ sở. Cũng có người khổ quá vì đau đớn, có khi là bệnh tật, có khi là tinh thần. Đau đớn về mặt tinh thần có khi chưa bằng nỗi đau trong tim. Thế nhưng, dẫu là đau hay khổ, nó đều có một sức ảnh hưởng mạnh mẽ và kéo dài trong đời sống con người. Đau khổ có khả năng làm thay đổi hay biến dạng con người ta, không chỉ về mặt thân xác nhưng mà còn về mặt tinh thần.

Có nhiều người vì khổ đau mà cố gắng vươn lên trên hoàn cảnh và thay đổi cái nhìn để đi tìm bình an và hạnh phúc ngay trong chính những khổ đau đã trải qua. Thế rồi cũng không ít người bị khổ đau làm cho trái tim ra cay đắng, suy nghĩ trở nên bi quan và hạn hẹp với cuộc đời và những người xung quanh. Điều đó cũng hiểu được và nên được cảm thông; thế nhưng điều mà những người này đang bị đánh mất là an bình, là hạnh phúc ập ủ bên trong những gì là khổ sở và đau đớn.

Có hai người phụ nữ đi lấy chồng và phải làm dâu bên nhà chồng trong một thời gian. Bên gia đình chồng đối xử thờ ơ, lạnh lẽo với cả hai cô. Hai người chồng cũng không biết giải quyết thế nào nên đành chịu. Trong khi cô vợ thứ nhất thì lấy những kinh nghiệm với nhà chồng để làm động lực để xác định lại con người và hạnh phúc của mình, còn cô kia thì kìm chế sự tức giận của mình nhưng ghi nhớ tất cả những gì người khác đối xử với mình để rồi ngày qua ngày những đau khổ ấy gặm nhấm tinh thần và cách xử sự của cô.

Kết quả là qua nhiều năm, cô vợ thứ nhất đã tìm thấy được hạnh phúc thật sự của mình không phải nằm ở cách người ta đối xử với mình nhưng là ở cách mình biết xử sự với những cách đối xử đó ra sao. Hạnh phúc hay không nằm ở cách nhìn về cuộc đời; cách nhìn phù hợp thì con người sẽ hạnh phúc, còn nếu cách nhìn thiên

cận và nhỏ nhen thì con người ta cũng không thể thấy hạnh phúc. Cô vợ thứ hai thì cứ lần mò mãi trong bóng tối của quá khứ khổ sở và chỉ trích khiến cho cô chỉ càng cảm thấy tự ty về chính bản thân mình.

Đau khổ không thể tránh khỏi trong cuộc sống; điều khác biệt là cách chúng ta tiếp nhận và cảm nhận nó thế nào mà thôi. Có cách tiếp nhận đau khổ khiến cho con người trưởng thành hơn, thấy cuộc sống ý nghĩa hơn. Cũng có cách tiếp nhận khiến cho người ta càng đau nhiều hơn.

Đau khổ không nằm ở chỗ có hay không: có tiền hay không có tiền, có sự giàu có hay không, có danh vọng, địa vị, sắc đẹp hay không, có được người này hay người kia hay không. Con người ta cho rằng có được những thứ mình cần, những gì mình muốn, người mình yêu tha thiết nhất, vẫn đau khổ thế thôi.

Câu chuyện về ông chủ khách sạn và kẻ lang thang kể thế này:

Ông chủ khách sạn phát hiện có một kẻ lang thang ngày nào cũng ngồi bất động ở ghế đá công viên mà nhìn chăm chăm vào khách sạn của mình, ông cảm thấy rất tò mò.

Một hôm, ông chủ khách sạn không thể nhịn được nữa, thế là ông đi đến chỗ kẻ lang thang và hỏi: “Xin lỗi, anh bạn, tôi muốn hỏi anh một chút, tại sao ngày nào anh cũng nhìn chăm chăm vào khách sạn của tôi vậy?”
Kẻ lang thang nói: “Bởi vì cái khách sạn này quá đẹp! Mặc dù tôi chỉ có hai bàn tay trắng và ngủ trên ghế đá, nhưng mỗi ngày tôi đều nhìn nó như vậy, đến tối sẽ mơ thấy mình được ngủ ở trong đó”.

Ông chủ khách sạn sau khi nghe xong thấy rất đặc ý, liền nói: “Anh bạn, đêm nay tôi sẽ cho anh được miễn phí ở miễn phí tại phòng tốt nhất của khách sạn trong một tháng”.

Sau một tuần lễ, ông chủ khách sạn trở lại và muốn xem xem tình hình của kẻ lang thang thế nào, thì phát hiện người này rõ ràng là đã chuyển khỏi khách sạn rồi và trở lại ghế đá của công viên.

Ông chủ khách sạn hỏi kẻ lang thang: “Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

Kẻ lang thang nói: “Lúc trước tôi ngủ trên ghế đá, mơ thấy được ở trong khách sạn, nên thấy rất vui vẻ, thế nhưng khi ngủ trong khách sạn, tôi lại thường mơ thấy mình trở lại với chiếc ghế đá cứng nhắc đó. Thật là đáng sợ, cho nên, tôi không thể chịu đựng được nữa!”

Ông chủ khách sạn nghe xong liền phá lên cười và nói: “Thì ra, đôi khi không có cũng khổ mà có cũng khổ!”

(Nguồn: <http://senvangtv.com/2016/01/18/3-cau-chuyen-giup-chung-ta-hanh-phuc-hon-va-bot-dau-kho/>)

Có người đã từng nói rằng: nghèo cũng khổ mà giàu cũng khổ, thế nhưng cái khổ của người giàu vẫn sướng hơn chăng? Tôi thật sự không biết rõ câu trả lời cho lắm; có lẽ mỗi người chúng ta bằng kinh nghiệm của mình sẽ có một câu trả lời khác nhau. Thế nhưng tôi thiết nghĩ cái khổ của giàu hay của nghèo đều có khả năng nhận chìm con người ta trong sự cuốn hút của đồng tiền và vật chất - lúc nghèo thì mong có tiền, lúc giàu thì mong có thêm hay sợ mất nó. Điều cốt yếu là mối tương quan giữa tôi với vật chất. Chính điều đó sẽ quyết định sự khổ đau hay bình an trong tâm hồn của tôi.

Khổ đau là một thực trạng thường xuyên và có khi là trung tâm điểm của đời sống con người. Đau khổ quá nhiều đôi lúc khiến cho tôi và bạn không còn thấy được gì khác nữa. Thế nhưng trong niềm tin Ki-tô Giáo, khổ đau không là thực trạng cuối cùng cho số phận con người. Phục Sinh mới chính là quà tặng Thiên Chúa hứa ban cho con người trong ngày sau hết. Chính niềm hy vọng vào màu nhiệm Phục Sinh ấy khiến cho mỗi người tín hữu chúng ta có khả năng tiếp nhận đau khổ do cuộc sống đưa đẩy hay do hệ quả của những gì mình chọn lựa. Thái độ tiếp nhận ấy là một thái độ khiêm tốn và mở lòng để được cứu độ trong khổ đau hòa quyện với mối tương quan giữa con người với Thiên Chúa: “Lạy Cha, con phó linh hồn con trong tay Cha” (Luca, chương 23, câu 46).

Không ai thoát được khổ đau hoàn toàn bằng chính sức mình. Người khổ đau phải được cứu rỗi bằng ơn Chúa.